

efter det Kjendskab, jeg har til den hele Stilling, skal jeg dog allerede nu stemme for Forslaget, saaledes som det er inddragt af Ministeren.

Sørensen: I Anledning af den Udtalelse, der findes under Nr. 118 i Betænkningen, vil jeg tillade mig at gjøre en lille Hensyntil til Finantsudvalget. Det fremgaar af denne Udtalelse, at der ikke er fuld Tilfredshed tilfede med den Maade, hvorpaa de Penge, som bevilges under Konto VI. 2, i det Hele ere bleevne benyttede, og det Samme er ogsaa kommet frem gjennem adskillige Udtalelser her, idet man har ønsket nogle Forandringer, saaledes at Enkelte, som havde faaet, ikke havde faaet, og at Andre, som ikke havde faaet, havde faaet. Jeg vil nu tillade mig at gjøre den Hensyntil, at der, saafremt der ikke skulde være noget Særligt at indvende derimod, hvad jeg ikke ser, der kan være, aarlig i Anmærkningerne til denne Konto paa Finantsloven gjordes Rede ikke blot for Summens Størrelse, men ogsaa for, til hvem man i det Hele taget ønskede, der skulde gives. Derved tror jeg, at man undgik Kritik bagefter, og fik den rette Veilighed til at gjøre Hensyntil til Ministeren, hvis Noget var optagen, med Hensyn til hvem man fandt det mindre billigt, eller hvis Noget var glemmt. Det forekommer mig, at denne Fremgangsmaade vilde være heldigere end den, der nu finder Sted, og at den vilde stemme overens med den Antydning, som forleden fremkom fra den ærede Ordfører med Hensyn til den Bevilling, som af Underrigsministeren ønskedes til Teknikeres Reiser i Udlandet. Det forekommer mig nemlig, at denne Antydning gik ud paa, at der, hvis Ministeren vilde fremkomme med bestemte Forslag angaaende bestemte Personer, maasse ikke i og for sig kunde være Noget at indvende imod Bevillingen. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til Finantsudvalget, at det, hvis det kan tiltræde denne Anskuelse, vil søge foranlediget, at man fremtidig i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget faar en Fortegnelse over, til hvilke Personer Beløbet skal gives, og hvilket Beløb man ønsker at anvende dertil. Man kunde da, hvis man fandt det nødvendigt, stille Ændringsforslag enten til Kontoens Forhøielse eller til dens Nedsættelse. Det var kun disse faa Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gjøre.

Hall: Det er jo en Selvfølge, at de Gjensande, som her have været til Forhandling, paa en særlig Maade interessere mig, saaledes at jeg vel kunde have følt en vis Trang til ogsaa at udtale mig om flere af dem; men paa den anden Side er der saavel fra Ordførers Side som navnlig fra Ministerens Side udtalt faa Meget, som jeg ogsaa fra min Side maatte anse for ønskeligt at fremføre, at jeg kan fatte mig i stor Rothed med Hensyn til enkelte Punkter, som jeg

endnu kunde føle Trang til at berøre. Maasse jeg dog ikke engang havde taget Ordet, hvis man ikke, som det synes mig, noget bestemt havde vendt sig til den Tid, for hvilken jeg som Minister har Ansvar med Hensyn til en af de Gjensande, der omhandles her, nemlig Vaisenhuset. Der fremkom derom saadanne Ytringer, at det forekom mig, at der var Anledning for mig til, i alt Fald i stor Rothed, strax at udtale mig lidt nærmere desangaaende, idet disse Ytringer bleve udtalte saaledes, som om der havde foreligget en aldeles bestemt Afgjørelse, jeg vil ikke sige af Rigsdagen, men af Thinget, en Afgjørelse, som viste hen til, hvilken Dei Ministeren skulde følge med Hensyn til Bestyrelsen af Vaisenhuset, for saa vidt den var ham overdraget. Dette er imidlertid Noget, som de, der have siddet her i længere Tid, ville vide slet ikke har været Tilfældet; jeg har aldrig nogenstunde set en saadan Afgjørelse. Det er jo klart, at den Omstændighed, at der er nedsat et Udvalg, og at Flertallet i dette enes om at fremsætte en vis Dagsorden, som gaar ud paa, at man forventer, at Ministeren vil forelægge en Lov om Vaisenhuset, men denne Dagsorden slet ikke kommer til Forhandling i Thinget, dog umuligen kan betragtes eller behandles som en Beslutning af Folkethinget. Det forekommer mig, at, hvor stor Vægt man end vil lægge paa Finantsudvalgets Udtalelser med Hensyn til saadanne Sager, som virkelig ligge indenfor dets Omraade, maa man dog sige, at blotte Ytringer om det Onskelige i at foretage en Omordning af Noget, som ikke bestemt er henlagt under Finantsudvalgets Omraade, umulig kunne have Præentension paa at være afgjørende; thi det er jo klart, at Ministeren har andre Hensyn, som han bestemt maa iagttage, og som kunne være bindende og bestemmende for ham. Det er nemlig hævet over al Tvivl, at Vaisenhuset, skjøndt det kan kaldes en offentlig Stiftelse, ja, om man vil, en Statsinstitution, dog ikke er henlagt under, hvad der vedrører det Finantsielle under Statskassen, og heller ikke er henlagt under den almindelige finantsielle Ordning. Det er jo ophøyet, at der ikke er Tale om, at Vaisenhusets Regnskaber komme til Statsrevisionen, hvorfor det ogsaa ser behøveligt ud at henpege til, at Statsrevisionen skal søge nærmere Oplysninger derom. Vaisenhuset har bestaaet saaledes i lang Tid, og længe førend denne Stiftelse blev henlagt under Kirke- og Undervisningsministeriet, hvilket først skete i 1870; thi før den Tid stod Vaisenhuset under Justitsministeriet. Det havde sin egen fundatmæssige Bestyrelse i Kuratel og Direktion under det paagældende Ministeriums Overtilsyn, saaledes at Bestemmelser, der bleve tagne af disse, endelig kunde afgjøres ved allersidste Resolution. Saaledes var Stillingen. Om man nu mener, at det kunde være ønskeligt, at hele denne Stiftelse, som faa mange andre Stiftelser, blev inddraget under Statskassen, er et